

Hannelore Verhaeghe

DÉ NIEUWE TREND: KRABBEN VANGEN IN OOSTENDE

Jade Sintobin

Ik weet nog de eerste keer dat ik met mijn ouders en zusje naar de vismarkt ging om er een praatje te maken met de visvrouwen terwijl die hun waar verkochten. We lachten wat, praatten over het weer en de vangst. En kregen toen een flinke portie ingewanden overhandigd om ermee op krabben te vissen. Ze wensten ons succes en dat was het! Vervolgens liepen we naar de pier, een houten constructie met donkerzwarte planken als vloer en een witte rand die zorgt dat je er niet af valt. Vroeger telde ik altijd elke spijker in de zwarte planken voordat ik er mijn voet op zette. En om de zoveel meter is er een bankje, waar mijn opa en oma graag op rusten als wij bezig zijn met onze krabbennetjes.

Eerst maken we de ingewanden in onze netjes vast. Ze zien er onsmakelijk en bloederig uit. Het zijn blauwe, witte, gele en roze bungelende, gladde dingen. Ik vind het altijd héél vies om ze uit ons emmertje te halen en met ijzerdraad te doorprikken. We knopen het touw van het net aan de pier en hop, we gooien de netten in zee. Het moet een mooie rechte worp zijn. Niet te dicht, want dan loop je vast in de stenen. Maar ook niet te ver, want de meeste krabben zitten juist tussen de stenen onder de pier.

Nu is het afwachten geblazen. Hoe langer je wacht met ophalen, hoe groter de krabben die je vangt. Het is begrijpelijk dat je niet kunt wachten, maar toch moet je je even inhouden. De ideale tijdsduur is een uur. En de minimale duur is vijf minuten, maar in ons enthousiasme voelen die vijf minuten altijd aan als vijf uur. Omdat wij nooit kunnen wachten en om de paar seconden vragen of

het al tijd is, heeft mijn vader een spelletje bedacht. We moeten iedere keer de hele pier afrennen, vijf rondjes rond de vuurtoren hollen en weer terug. Pas dan mogen we opnieuw vragen of het net uit het water mag. Meestal laat hij ons dit wel zes keer doen. Dan zijn wij buiten adem, waardoor het weer even duurt voordat we eindelijk de puf hebben om het net omhoog te halen. Wij maken altijd ruzie over wie dat mag doen, want dat ophalen vinden wij leuk en stoer.

Nadat we ze hebben gevangen, zetten wij de krabben altijd in een geel emmertje vol water. Als ze daar even in hebben gezwommen, mogen we ze om de beurt vasthouden en showen. Een gevangen krab kan je bij de uiteindes van zijn schild vasthouden. Dan kan hij niet met zijn scharen bij je vingers komen. Mijn zusje is al een paar keer geknepen, ik nog nooit. Mijn allergrootste vangst ooit was een mooie roodbruine krab. Mijn vader zei

dat we hem konden opeten, maar dat wou ik niet. Wij geven onze krabben ook altijd namen, zoals Bolletje, Roodje, Roodwitje, Krabje, Riri, Zea, Tonglong, Wies, Sarah, Ribo, Coco 1, Coco 2, Coco 3, Jade2.0, Julie2.0, Papa krab, Sar, Kar, Mar, Plantino, Ocean, Grijsje en Captain Crab. Wij lieten ze tot nog toe altijd vrij en zagen ze nooit meer terug.

Dit verhaal speelt zich af in Oostende. Ik ben er geboren en kom er elke zomer samen met mijn familie. Ik heb er hele mooie, onvergetelijke herinneringen die me erg dierbaar zijn. Herinneringen aan het strand, laat in de avond zwemmen, schelpen zoeken, elke ochtend naar de bakker gaan, onder het zand zitten, de schelpenhandel, de mensen van de bakker, groenteboer en supermarktjes, boekenwinkels, tweedehandskleding en -spulletjeswinkeltjes, laat opblijven om de zonsondergangen vanaf de pier te zien – en dus ook over krabbenvangen.